יעל תורן

פייטה, 2016

אנימציית תלת-ממד, 60 שניות בלופ

פייטה (Pietà באיטלקית: רחמים), הדימוי האיקוני, המנציח את מריה נושאת בזרועותיה את גופו המת של בנה ישו, חרג מזמן מהקשרו הדתי והפך לדימוי אוניברסלי המזוהה עם אֶבֶל וסֵבֶל אנושי.

על המרקע נראית סצנת נדודים המונית, מאוכלסת במודלים תלת־ממדיים, ספק אנושיים ספק פסלים ארכיאולוגיים. הם מפלסים את דרכם במרחב הדיגיטלי כשהם נושאים בזרועותיהם גופות הזהות לעצמם. האם הם נושאים את גורלם? את מותם? את זרותם?

הליכתם האדישה מונחית על ידי פקודת המחשב "ללא גבולות", הבטחה לכאורה לחופש תנועה, הניתן להם באופן אבסורדי דווקא על ידי המערכת השולטת בתנועתם.

האנימציה מבוססת על מודל תלת־ממדי של גיבור־על. ההתערבות הדיגיטלית ערערה את מעמדו של הגיבור ועיצבה אותו מחדש כדמות פליט הנושא את עקבות העקירה והפגיעות - שניהם מתקיימים באותו גוף. חזק ובלתי מנוצח ככל שיהיה, גורלו של גיבור־העל תלוי במי שמפעיל אותו - בתודעת המשתמש.

בצילום: **פייטה**, מיקלאנג'לו בואונרוטי, שיש לבן, 1497-1499

יעל תורן
חיים אחרים, 2026

אוצרות: נטע הבר, אילת הרצוולף

בין הצמחים, בעלי החיים והממצאים הארכיאולוגיים בחלונות התצוגה בבית חנקין, מוצבות שלוש צלמיות זכוכית שנוצרו במיוחד לתערוכה. במפגש בין אנושי לחייתי, התגבשו בזכוכית הלוהטת אובייקטים דמויי גוף, שקשה לשייכם לקטגוריה מוכרת. התפיסה האוצרותית הייחודית בגלריית העץ של בית חנקין מפגישה פריטים היסטוריים עם ממצאים בני זמננו ומציבה אותם זה לצד זה, ללא סדר כרונולוגי ומדעי וללא היררכיה. הצבה זו מעוררת דיון אודות דרכי האיסוף והשימור במוזיאון, וכיצד הן משפיעות על מבט, ידע, וזיכרון.

ברוח תפיסה זו, הציעה יעל תורן לפתוח את מערכות הסיווג וההגדרה ולהרחיב את גבולות האוסף לצורות קיום שאינן נכללות בו. הצבת צלמיות הזכוכית, על נראותן החריגה, בין פריטי האוסף - מתעתעת ומאתגרת להגדרה על פי הקריטריונים המוכרים. הצורות האורגניות והדינמיות נובעות מעולם פנימי, והצבתן בויטרינה המוארת מעניקה רגע של תהילה גם לַפָּגוּם, החסר והמצולק.

עבודות הזכוכית יוצרו בסדנת הזכוכית של יורי סטפנוב.